

Уведено у нови инвентар бр. 3483
1 Јануара 1942 год.
Београд.

УРЕДБА

Д.Р.Бр. 96.000/20

О накнади трошкова државним службеницима
приликом службеног путовања и сеобе.

(са свима доцнијим расписима објашњењима и
одлукама Главне Контроле)

Средио:

СТОЈАН Д. КРСТИЋ

Шеф Одсека Рачуноводства и Благајнице
Управе Државних Монопола

БЕОГРАД

ШТАМПАРИЈА АЦЕ МАКСИМОВИЋА, КОСОВСКА 53. — ТЕЛЕФОН 24-55

1928

Лис. бр.
37694

Расписи, објашњења и одлуке Главне
Контроле штамани су на крају
текста Уредбе

НЕКОЛИКО РЕЧИ УНАПРЕД

Као што је познато, Уредба Д.Р.Бр. 96.000. о накнади путних, подвозних и селидбених трошкова, издата је још 30. септембра 1920. год. — дакле пре ступања на снагу закона о чиновницима и осталим државним службеницима грађанског реда од 31. јула 1923. године.

Ова Уредба задржала је стару поделу службеника по платама и чиновним разредима, а дневнице су подељене на велике и мале, увећане и нормалне.

Међутим, по закону о чиновницима и осталим државним службеницима грађанског реда од 31. јула 1923. год. чиновници су подељени у категорије, а категорије у групе приправне, помоћне, и главне.

Услед овакве поделе службеника, по новом закону о чиновницима, учињене су измене код разних положаја чиновника, јер су неки са вишег положаја сишли на нижи, или обратно, те је настала пометња код признавања дневнице за службено путовање и у опште код примене Уредбе Д.Р.Бр. 96,000. Јер, док су се поједине Месне Контроле приликом визирања рачуна стриктно држале Уредбе Д.Р.Бр. 96 000/20. год. и дневнице рачунале према висини годишње плате односно према чиновним разредима по старим законима, друге су у опште одбијале давање визе — нарочито по рачунима чиновника приправних група, налазећи да они нису предвиђени Уредбом, те се због тога њима не може одмерити дневница.

Због оваквог и разноликог схватања од стране појединих Месних контрола, које су имале за дужност да прегледају путне рачуне и дају визу за исплату, врло често су се појављивали спорови, који су имали да решавају: Господин Министар Финасија и Главна Контрола.

Решавање ових спорова било је увек у појављеним конкретним случајевима — а не начелно, те су за њих знали само заинтересовани, али не и остали државни службеници,

због чега се у даном моменту нису могли да користе по већ донетим решењима по истој ствари.

На чињена питања појединих установа, Министарство Финансија— као надлежно за тумачење Уредбе Д.Р.Бр. 96.000. давало је разна упутства и објашњења, али су и та објашњења давана увек у конкретним случајевима, те са истима нису могли бити упознати сви државни службеници.

Због овога стварао се је застој у државној администрацији, а маса државних службеника трпела је штету.

У жеље, да се олакша и убрза посао око ликвидације рачуна а да би пружили прилику државним службеницима да се користе својим правима која су им призната, одштампали смо Уредбу Д.Р.Бр 96.000/20. год. са свима доцнијим расписима, објашњењима и одлукама Главне Контроле, које смо средили и одштампали на крају текста Уредбе, те ће сваки државни службеник из тога моћи да види шта му припада према његовом рангу и на тај начин неће имати потребе да трпи штету и води спор, као што је то до сада и у већини случајева бивало.

Верујући да ће ова овако допуњена Уредба задовољити једну осетну потребу како државних службеника тако исто и контролних органа и свих државних установа, ми је свима препоручујемо.

Јануара 1928. год.
Београд

СТ. Д. К.

УРЕДБА

о накнади трошкова државним службеницима учињених приликом службеног путовања и сеобе, ДРБр. 96 000 од 30. септембра 1920. године, са изменама и допунама: ДРБр. 142.060 од 9. октобра 1922 године ДРБр. 156 364 од 30. новембра 1922. године; и К.ДРБр. 121.400 од 1. октобра 1923. године.

Чиновницима и осталим службеницима, којима се нареди да по државном послу путују ван места свог сталног службовања или се премештају из једног места у друго, припадају из државне касе по ближим одредбама ове Уредбе ове накнаде трошкова:

А. За службена путовања у границама Краљевине.

1. Дневнице

Дневнице су велике и мале:

1.) Велике дневнице припадају државним службеницима, који су на редовним дужностима код централних и покрајинских надлештава. Исто тако ова дневница припада и оним службеницима, који се налазе на редовним дужностима у надлештвима чији делокруг обухвата више политичких срезова (котара) кад по службеном послу путују ван границе политичког среза (котара) у коме се налази надлештво¹⁾

2.) Мале дневнице припадају државним службеницима за сва остала службена путовања.

3.) Велике дневнице деле се на увећане и нормалне.

а) увећане дневнице припадају за првих петнајест дана путовања, а

б) нормалне дневнице припадају за сваки дан путовања по истеку рока од 15 дана предвиђеног за увећане дневнице.

1.) Када се путовање врши у и ван политичког среза (котара) онда се то мора показати у рачуну и за путовање у свом политичком срезу (котару) рачунати мале а за путовање ван границе политичког среза (котара) велике дневнице.

Код малих дневница не постоји ова подела, већ постоје само нормалне дневнице.

(Тачка 4. укинута).

Дневнице се исплаћују по табlici број 1.

Таблица 1.

Редни број	врсте службеника	За путовање на територији Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца		
		Велике дневнице		Мале дневнице
		увећане	нормалне	нормалне
		Д И Н А Р А		
1.	Министри	250.—	200.—	—
2.	Виши чиновници са платом почев од 7.000 дина. па на више и од IV чиновничког разреда па на више.	100.—	75.—	65.—
3.	Виши чиновници са системат. платом од 5.000 дина. годишње па до 7.000 дина. и чиновници испод VII па до IV чинов. разр.	75.—	65.—	50.—
4.	Указни чиновници, ча систематском платом испод 5.000 дина. год., чиновници испод VII чинов. разреда, свешт. и учитељи	65.—	50.—	45.—
5.	Аспиранти, практиканти вежбеници и остали који који су према досадашњим прописима имали права на даче XI чинов. раз.	50.—	40.—	35.—
6.	Неуказни службеници у Србији и Црној Гори под чиновници, манипуланти, дневничари и писарнички помоћници	45.—	35.—	25.—
7.	Послужитељи и подворници стални и привремени	40.—	25.—	20.—

Подела службеника по овој табlici учињена је по прописима, који су важили пре обнародовања закона о чиновницима и осталим државним службеницима грађанског реда, од 31. јула 1923. године.

5.) Време за дневницу рачуна се:

а) од часа поласка па до часа повратка. За сваких пуних двадесет четири часа рачуна се цела дневница.²⁾

б) ако је остатак већи од дванаест часова рачуна се цела дневница.

в) до дванаест часова рачуна се половина дневнице.

г) кад се у рачун не стави час поласка и повратка, рачунаће се по половину дана.

II. Попутнине колима, железницом и паробродом за службена путовања.

б) Државним службеницима, када за време службеног путовања не могу путовати паробродом или железницом услед недостатка ових превозних средстава припада накнада трошкова за превоз по километру и то:

Службеници под 1, 2, 3, 4 и 5 табlice број 1 по 6 динара, а осталим по 4 динара од једног километра.

7.) Одстојање у километрима рачуна се: од средине места из кога се полази до средине места у које се долази, односно од и до железничке или паробродске станице и то по најкраћем употребљивом путу, који између та два места постоји. Одстојање које се има прећи за двадесет четири часа цениће се према месним приликама и годишњем добу.

За одстојање и неупотребљивост пута меродавна су: уверења Грађевинских секција, Грађевинских Дирекција и Министарства Грађевина — километричке карте и сатопоказитељи (државна издања.) Контролни органи дужни су прибавити даљинаре и километричне карте.³⁾

Пет километара рачунају се у један час.

Разломци испод једног километра неће се исплаћивати.

Када има више одстојања по једном поднетом рачуну, сабраће се сва одстојања и од укупног збира плаћаће се само цели километри.

8.) Километража се неће плаћати и за она путовања, која се по природи посла морају пешице чинити као: путовања ради премеравања, експропријације (у опште теренски радови) и т. д.

9.) Километража не припада када се употребе државна

²⁾ Час поласка односно повратка рачуна се од и до стана.

³⁾ За одстојање у километрима мора се прибавити формално уверење а не само потврда на рачуну од стране дотичне грађевинске секције. Види распис Р.М.бр 28.434/22 год.

или самоуправна подвозна средства: кола, коњи, аутомобили и превозна средства на води. Али, кад се за напред поменута превозна средства плати возарина за рачун државе или самоуправних тела, има се плаћена сума накнадити службенику⁴⁾

10.) За службена путовања железницом или паробродом, плаћаће се вредност (износ) подвозне карте по следећој табели:

Таблица 2.

возарина за службена путовања железницом или паробродом

Врста службеника		Вредност карте	
		Железничка	Паробродска
а.	Службеници побројани под 1, 2 и 3 у табели бр. 1 ове уредбе	I класа	I. класа
б.	Службеници побројани под 4 у табели бр. 1 ове уредбе	II. класа	I. класа
в.	Службеници побројани под 5 у табели бр. 1 ове уредбе	II. класа	II. класа
г.	Службеници побројани под 6 и 7 у табели бр. 1 ове уредбе	III. класа	II. класа

11.) Ако државни службеник, коме припада карта ниже класе, прати чиновника коме припада карта више класе, приликом транспорта државног новца или вредности, онда у том случају он има права на карту исте класе, као и чиновник кога прати.

12.) Државни службеник, који има бесплатну карту, ма по ком основу нема право на наплату возарине. Исто тако, и службеник, који има карту по сниженој цени има право само на накнаду вредности стварно плаћене подвозне цене. Сваки је дужан на поднетом рачуну назначити, да ли је имао бесплатну карту или са сниженом ценом или не. За противно поступање накнадоће штету државној каси и казниће се по одредбама казненог закона⁵⁾

4) На рачуну у напомени мора се означити је ли подносилац рачна користио државна или самоуправна превозна средства или је возарину платио.

5) Ко има бесплатну карту возарина му се неће признати без обзира је ли се истом користио или не, као што му се неће признати вредност плаћене целе карте пошто као чиновник има права на 50% полуста.

13.) Државни службеник има право на употребу свих возова сем експресних. А за употребу експресних возова потребно је одобрење ресорног министра.

14.) За подвоз од стана или хотела до железничке или паробродске станице и обратно, као и подвоз у спојним станицама, кад је паробродска од железничке станице или обратно удаљена, плаћаће се подвоз по утврђеној тарифи где таква постоји. Контролни органи дужни су по ступању ове Уредбе у живот прибавити тарифе. За она, пак, места где тарифе нема, плаћаће се дању, рачунајући од 6 до 18 часова по 30— динара, а ноћу рачунајући од 18 до 6 часова по 60— динара.⁶⁾

15.) Особље побројано под 7 у табели Бр. 1 ове уредбе нема право на накнаду подвоза фијакером.

16.) За превоз на одстојањима за која не постоје тарифе а километража би износила више од фијакерине по тач. 14. службенику припада право на километражу.

17.) Фијакерина плаћаће се службенику од места службовања и у случајевима кад место у које путује није удаљено више од 2 километра, али у том случају односни службеник нема право и на километражу.

18.) За унос и износ ручног пртљага у железницу или пароброд, као и за унос или износ у спојним железничким или паробродским станицама ако путовање траје дуже од 48 часова припада по 5— динара

19.) Службеници побројани под 6 и 7 у табели Бр. 1 ове Уредбе немају право на накнаду за унос и износ ручног пртљага.

20.) Ако службено путовање траје дуже од 15 дана, припада право на ручни пртљак до 30 килограма и возарина ће се накнадити по службеној железничкој односно паробродској тарифи. За службена путовања, која трају краће време од 15 дана не припада никада за возарину пртљага⁷⁾

Б. За сеобу из једног места у друго у границама Краљевине.

21.) Државном службенику, приликом премештаја припадају следеће накнаде:

6) У местима где нема потребе да се употребе превозна средства као и у местима где превозна средства у опште не постоје, у рачуну се не ставља накнада возарине.

7) Накнада се признаје само уз доказ о фактички плаћеној возарини.

- а) дневница лична и за породицу;
- б) подвоз лични и за породицу, километража, возарина железницом или паробродом и фијакером;⁸⁾
- в) за пренос ствари — покућанства; и
- г) за пренос пртљага.

а. Дневница за сеобу

22.) За време док је на селидбеном путу државном службенику припада велика пуна дневница по табели Бр. 1 ове Уредбе.

За сваког пресељеног члана породице још и додатак у износу од по 25% дневнице која по предњој тачци њему припада.

Ова дневница плаћа се по прописима тачке 5. ове Уредбе и то важи како за личну дневницу тако и за породичну.

б. Километража и накнада трошкова за лични превоз службеника и његове породице приликом сеобе кад не могу путовати железницом или паробродом услед недостатка ових превозних средстава

23.) Државном службенику који се сели без породице припада на лични превоз накнада трошкова по километру, прописана у тач. 6 ове Уредбе. Када се пак сели са породицом има право на накнаду стварно учињених трошкова и то рачунајући три особе у једним колима. За доказ плаћеног подвоза има поднети исте доказе као и за пренос покућанства (тач. 28. ове Уредбе).

24.) Одредба тач. 9. ове Уредбе за употребу државних или самоуправних превозних средстава — важи и овде како за лични тако и за превоз породице.

Возарина железницом и паробродом за сеобу.

25.) За лични подвоз припада државном службенику приликом сеобе карта железницом или паробродом по таб. 2 ове уредбе, а за подвоз чланова породице, карта исте класе која и њему припада.

Све повластице (смањене и бесплатне) возарине морају

8) Возарина на железници или пароброду признаје се само за одрасле чланове породице и за које се стварно плати подвоз, а за малу децу за коју се подвоз не плати не може се тражити накнада. Због тога је потребно да се у напомени на рачуну означе године старости деце.

се узети у обзир и на рачуну назначити. Ко противно поступи накнадиће државној каси штету и казниће се по прописима казненог законика.⁹⁾

Приликом сеобе државни чиновник има права употребе свих возова сем експресних.

Фијакерина за сеобу.

26.) Фијакерина при сеоби плаћаће се по прописима тачке 14. ове Уредбе.

У местима где нема тарифе плаћаће се фијакерина по тач. 14. ове Уредбе, с тим да се има рачунати три особе у једним колима.¹⁰⁾

Пртлаг при сеоби

27.) Накнада за унос и износ ручног пртљага при сеоби плаћа се као и за службена путовања по тач. 18. ове Уредбе.

Возарина за пренос већег ручног пртљага накнађује се према службеним тарифама саобраћајних станица и то кад се службеник сам сели, највише за тежину до (50) педесет килограма а са породицом за свакога члана још по 25 килограма, али тако, да целокупна тежина пртљага не може прећи преко 150 кграма. Ова накнада припада без обзира на дужину трајања путовања.¹¹⁾

в. За пренос ствари и покућанства приликом сеобе

28.) За сеобу државном службенику припада накнада за паковање, распакивање, пренос ствари од стана до станице и обратно по стварно учињеним трошковима.

Као доказ служиће уредни рачуни о учињеним издацима и уверење надлежне општинске власти о просечној величини тих трошкова у том месту.

Сви издаци морају се кретати у оквиру неопходне потребе.

9) Када се службеник премешта по потреби службе његова породица приликом путовања у ново место опредељења не мора да користи повластину на железници односно пароброду, у ком случају за породицу се признаје накнада плаћене пеле карте. На случај да се повластита користи признаје се накнада стварно плаћено возарине.

10) Као доказ да нема тарифе у појединим местима служиће уверења општинских власти односно градских или полицијских поглаварстава.

11) Накнада се признаје уз доказ о фактички плаћеној возарини.

29.) Накнада за пренос покућанства где се не може из места у место употребити пренос железницом или паробродом или кад је мешовита сеоба: железницом, паробродом и колима плаћаће се по стварно учињеним трошковима.

Рачуни стварно учињених трошкова за пренос покућанства правдаће се уверењем полазне општине потврђеним од стране надлежне полицијске власти, у коме мора бити означена погођена цена за пренос ствари, број кола и тежина у килограмима. Ако тежину услед недостатка мера није могуће тачно одредити има се приближно оценити. У сваком оваквом уверењу општина је дужна назначити, колико је просечна цена за пренос дотичне количине ствари у том крају.

Долазна општина потврдиће на истом уверењу да је означена количина робе заиста и донета.¹²⁾

У случају да се констатује, да су наводи у уверењу неистинити, дотична лица ће одговорати по одредбама казненог закона.

Код мешовитих путовања ако службеник врши пренос ствари колима само једним делом пута, а за тим железницом или паробродом до места у које се сели, потврда полазне општине, односно оне општине у којој се имају ствари утоварити у воз или пароброд неће се тражити, пошто ће у том случају као доказ о количини пренетих ствари служити товарни лист.

Возарина за сеобу ствари железницом и паробродом.

30.) Возарина за транспорт покућанства железницом или паробродом, плаћаће се из државне касе према поднетом товарном листу. „Повука“ узета приликом експедиције ствари неће се плаћати,

31.) Возарина ће се плаћати по тарифи за споровоз (а не за брзовозну робу) или по тарифи за сеобу — пренос покућанства.

32.) Ако се за сеобу употреби вагон за намештај „мебел-вагон“, на товарном листу мора стајати сопствена тежина тога вагона и колико је плаћено на име возарине за исти. При саставу рачуна возарина за „мебел-вагон“ неће се стављати у рачун нити ће се признавати. Ни кирија за вагон за намештај „мебел-вагон“ неће се из државне касе плаћати.

¹²⁾ Уверење се мора приложити уз рачун по коме се тражина внада.

33.) На накнаду сеобних трошкова из државне касе државни службеник има права.

а) кад се премешта по службеној потреби.

б) Кад се премешта са унапређењем или кад се премешта на основи конкурса (натјечаја) службеног места.

в) Код нових постављења кад први пут ступа у службу, или при повратку у службу (реактивирање). У оба ова случаја припада накнада од места сталног становања до места у које се поставља.¹³⁾

г) Кад се надлештво у коме службеник служи премешта у које друго место, или се укида, и новим распоредом дотични службеник добије друго место.

34.) Нема права на накнаду сеобних трошкова:

а) кад се премешта по казни или по молби.

б) у случају премештаја у границама општине где је са службом.

35.) У чланове породице за које државни службеник има право на накнаду трошкова приликом сеобе рачуна се:

а) венчана жена;

б) брачна деца, пасторчад и адоптирана и то мушка до пунолетства као и она пунолетна која су неспособна за рад или су још ђаци, а женска до удаје ако стално код родитеља живе и са њима се селе;

в) родитељи, браћа и сестре, деда и баба ако са премештеним службеником стално живе и ако су искључиво на његовом издржавању и са њиме се селе.¹⁴⁾

В. Опште одредбе

36.) Државни службеник дужан је одмах и најдаље у року од 30 (тридесет) дана по повратку у место сталног службовања приликом службеног путовања, односно у случају сеобе по доласку у место у које је премештен, поднети рачун путног трошка.

Ако је на рачун ових трошкова изузео извесну суму па у горњем року не буде поднео рачун путног трошка, изузета ће му се сума наплатити од прве наредне плате.

¹³⁾ Код нових постављења и при повратку у службу (реактивирање уз рачун се прилаже уверење општинске власти о месту становања из кога се сели у место у које је постављен.

¹⁴⁾ Уз рачун се мора приложити доказ.

36 а.) Сва потраживања по овој Уредби застаревају за шест месеци од дана свршеног путовања.

37.) На рачун путног и сеобног трошка, може службеник и пре и после извршеног путовања узети по приближном прорачуну до $\frac{2}{3}$ од укупне суме.¹⁵⁾

38.) Рачун путног трошка мора имати следеће битне услове:

а) Име и презиме и звање службеника, који рачун подноси;

б) дан, месец и година;

в) циљ пута, и по ком решењу (дан, месец, година и број наредбе);

г) тачно означити проведено време на путу као и час поласка, повратка или приспећа, (време рачунати од 1—24 часа);

д) сваку врсту накнаде издвојити и назначити са свим потребним подацима који се овом Уредбом траже;

ђ) назначити већ примљене суме на рачун путног или сеобног трошка — у којој суми, којој монети и на којој каси;

е) назначити све повластице које је у подвозним средствима имао;

ж) уз рачун морају се поднети сви докази за сваку суму — сем за оне које су у овој уредби изузете;

з) старешина надлештва, одељења или одсека, мора сваки такав рачун оверити.

39.) За потпуну правилност поднетог рачуна и истиност докумената подносилац рачуна одговоран је материјално и кривично.

40.) Прописи ове Уредбе не важе за лица која се налазе са службом у војсци, за које остаје и даље у важности решење Министарског Савета од 10. јуна 1920. год. Б.Бр. 35.000; даље, за железничко особље и у опште за све категорије државних службеника, чије су накнаде трошкова, било за службена путовања, било за сеобу, регулисане специјалним законима и Уредбама, изузетно од општих прописа који су важили за чиновнике грађанског реда.

41.) Исто тако одредбе ове Уредбе које говоре о накнади дневнице и трошкова за службена путовања не важе

и за оне службенике, који по специјалним законима и прописима имају као накнаду за те трошкове одређени путни пашал (награда одсеком месечно или годишње), као ни за полицијске чиновнике за које остаје у важности решење Министарског Савета Ј.Б.Бр. 10253 од 21. маја 1920. године.

42.) (Укинута решењем Министарског Савета Д.Р.Бр. 142.060 од 9. октобра 1922 год).

43.) Право на све накнаде, које по овој Уредби припадају указним чиновницима имају и они неуказни државни службеници, који по специјалним законима и Уредбама имају права на принадлежности указних чиновника. Исто тако припада право на све накнаде и неуказним инжињерима у геометријама, који имају потпуне квалификације.

43 а.) Лицима, која нису државни службеници, а буду одређени да изврше какав државни посао, било у земљи, било у иностранству, висину дневнице и накнаду осталих путних и подвозних трошкова, одређиваће Министар Финансија а на предлог ресорног Министра.

43 б.) У свима случајевима, у којима су приватна лица — физичка и правна — по закону о трошковима управних власти дужна плаћати, у корист државне касе, дневницу за државне службенике, који врше њихове послове приватно-правне природе ван канцаларије и по њиховом позиву, — дневница ће се наплаћивати у оном износу, у коме дотичном службенику припада дневница по одредбама ове Уредбе. Ова дневница ће се наплаћивати и за послове по закону о градским и среским судовима, кад их врше службеници истих судова, а у случајевима, кад стоји обавеза да се та дневница у корист државне касе наплати.

Све остале одредбе закона о трошковима управних власти остају и даље у важности.

Ова одредба важи за територију Србије и Црне Горе.

44.) Висину дневнице за путовање у иностранство и из иностранства одређиваће, по предлогу ресорног Министра, за сваки случај посебно, пре предузетог путовања, Министар Финансија.

Право на накнаду и величину путних и подвозних трошкова за то путовање цеиће по поднетим рачунима, и о томе доносити одлуке, Министар Финансија.

Дневнице ће се одређивати за путовање у земље са

¹⁵⁾ Службеник је дужан да поднесе прорачун за представку којом тражи аконтацију.

здравом валутом у монети земље, у коју се путовање чини, а за путовање у земље са о бесцењеном валутом у динарима.

У рачунима за путовање ове врсте морају се показати трошкови у монети земље, у коју је и преко које је путовање чињено. Исплата страних монета по тим рачунима има се вршити у динарима по средњем берзанском курсу, за време проведено у иностранству. Ако је односни службеник на рачун овог путовања изузео више но што му је по рачуну признато, вишак има вратити државној каси у истој монети, у којој је аконтацију и примио или у динарима по берзанском курсу на дан исплате рачуна.

Ова одредба важи за све досад неисплаћене рачуне.

44 а.) Службеници запослени у иностранству при државним установама привременог карактера као и службеници, који се упућују у иностранство за свршавање извесног државног посла, немају право на дневницу и накнаду путних и подвозних трошкова за своје породице, ако би их са собом водили.

45.) Ова Уредба ступа на снагу за целу Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца од 1 октобра 1920. год. и тада престају важити све одредбе закона, уредаба и решења, која са одредбама ове Уредбе стоје у супротности.

Расписи, објашњења и одлуке Главне Контроле, којима се објашњује и допуњује уредба о накнади трошкова државним службеницима учињених приликом службеног путовања и сеобе ДРБР. 96.000 од 30. септембра 1920. године.

I.

П Р А В И Л Н И К

о

раду Одсека Рачуноводстава Министарстава, Специјалних Рачуноводстава и Благајница, од 15. јануара 1921. год., са изменама и допунама од 20. августа 1922. год.; 9. и 22. маја и 14. септембра 1923. године.

Члан 30 а.

На рачун (аконто) путних и сеобних трошкова службеника појединих Министарстава и подручних им надлештава, Главна Државна Благајна и Финансијске Управе издаваће по приближном прорачуну до $\frac{2}{3}$ од укупне суме (види чл. 36. Уредбе ДРБР. 96.000), на признаницу дотичних службеника, а по овери старешине (начелника) Одељења односно старешина надлештва (у коме је дотични службеник по постављењу на раду) и уредно издатој наредби односно налогу — са премапотписом шефа Одсека Рачуноводства за службенике Министарстава. Таква признаница остаје у каси као привремени издатак, док се путовање не заврши и рачун не поднесе.

Исплате аконтације Финансијске Управе могу вршити само ако и у колико има отвореног кредита по дотичној буџетској партији на путне, подвозне и сеобне трошкове.

Ако кредит још није отворен, или није отворен у довољном износу, а укаже се хитна потреба за службено путовање неког службеника, или за одлазак на ново опреде-

љење по премештају, надлежни наредбодавац 2. степена дужан је обратити се телеграфским путем Одсеку Рачуноводства у своје Министарству да овај истим путем изда овлашћење Финансијској Управи да исплати аконтацију. По тако добивеним овлашћењима Финансијске Управе вршиће исплате. Одсеци Рачуноводства дужни су водити евиденцију о овим привременим издацима и одмах тражити отварање кредита на каси дотичне Финансијске Управе с позивом на дан и РБр. акта којим је отворен кредит телеграфским путем.

На случај да шеф Одсека Рачуноводства Министарства телеграфским путем отвори кредит а кредита нема, он ће бити одговоран материјално.

По извршеном путовању, односно постављењу (по повратку у место службовања приликом службеног путовања односно у случају сеобе по доласку у место у које је премештен) па најдаље у року од 30 (тридесет) дана, дотични службеник дужан је поднети уредан рачун своје старешини ради ликвидације (о томе ће водити евиденцију у Министарству: начелник дотичног Одељења и шеф Одсека Рачуноводства; а код Главне Државне Благајне и Финансијских Управа шеф, благајник и контролор — где га има), како је то прописано чл. 36. и 38. Уредбе ДРБр. 96.000. Не поднесе ли се у одређеном року уредан рачун или ако је на рачун ових трошкова изузео већу суму но што му припада, одмах ће се извршити наплата изузете аконтације из 50% плате основне и положајне (а док се то не уреди онда из 50% свију принадлежности) према одредби чл. 120. закона о чиновницима и осталим службеницима од 31. јула 1923. године, а признанице даће се дотичном службенику као готов новац (чл. 36. Уредбе ДРБр. 96.000).

При оверавању поднетог рачуна старешина (начелник Одељења и шеф Одсека Рачуноводства морају се уверити, је ли рачун обухватио све оне услове, који су чл. 38. и 39. Уредбе ДРБр. 96.000 од 30. септембра 1920. г. прописани и то:

- а) име и презиме и звање службеника, који рачун подноси;
- б) дан, месец и година;
- в) циљ пута и по ком решењу (дан, месец и година и број наредбе);
- г) тачно означити проведено време на путу као и час поласка, повратка или приспећа (време рачунати од 1-24 часа);

д) сваку врсту накнаде издвојити и назначити са свима потребним подацима који се овом Уредбом траже;

ђ) назначити већ примљене суме на рачун путног или сеобног трошка — у којој суми, којој монети и на којој каси;

е) назначити све повластице, које је у подвозним средствима имао;

ж) уз рачун се морају поднети сви докази за сваку суму — сем за оне, које су у Уредби ДРБ. 96.000 изузете;

з) старешина надлештва, одељења или одсека, мора сваки такав рачун оверити, а сем тога рачун се неће оверити ако и следеће није у рачуну унето;

и) док дотични службеник не поднесе извешће о свом путовању, што ће се то свакад на рачуну назначити, с позивом надатум и број деловодног протокола кад је извешће заведено;

ј) подносилац рачуна дужан је показати старешини Одељења (начелнику), који рачун оверава и шефу Одсека Рачуноводства „Допуштење за повлашћену возњу“ те да се види, је ли се дотични службеник користио са спуштеном возарином приликом путовања, за које се рачун подноси, па ако је користио а у рачуну ставио пуну возарину онда према таквом службенику одмах предузети нужне мере за злоупотребу (превару) у службеној дужности (аналого чл. 39. Уредбе ДРБр. 96.000 од 30. септембра 1920. године).

II.

О Б Ј А Ш Њ Е Њ Е

Министарства Финансија, ДРБр. 86.601 од 27. јуна 1921. г.

„По чл. 28. Уредбе о накнади трошкова државним службеницима учињених приликом путовања и сеобе, од 30. септембра 1920. год. ДРБр. 96.000, припада државном службенику за извршену сеобу накнада за: паковање, распакивање, пренос ствари од стана до станице и обратно, по стварно учињеним трошковима.

Свакако се код паковања има узети у рачун материјал за паковање.

Ну то само у оној мери, за колико је тај материјал

који остаје у власништву онога, који подноси рачун учињеном употребом изгубио у вредности.

Ову околност има да испита и утврди старешина надлештва и то да означи уз своју оверу рачуна, коју је дужан учинити по члану 38. т. з. . . .¹⁶⁾

III.

**Распис Управе Државних Монопола, РМБр.
28.434 од 11. јула 1922. године**

„На питање ове Управе: да ли је довољна само овера грађевинске секције на рачуну путних трошкова државних службеника, којом се потврђује тачност у рачуну уписате километраже, или је потребно уз исти приложити *формално уверење* о километражи, која су обавезна издавати грађевинске секције, сходно тач. 7. Уредбе ДРБр. 96.000/920. год. — Генерална Дирекција Државног Рачуноводства, актом својим од 5. јула 1922. године, ДРБр. 94.290. доставила је следеће:

„Налазећи, да су према тач. 7. Уредбе ДРБр, 96.000/920. године, Грађевинске Дирекције и Секције обавезне издавати *формална уверења* о километражи, и да нису о томе довољне само овере на рачунима путних трошкова, ова је Дирекција, по захтеву те Управе РМБр. 21.159 од 26. маја ове године, својим актом ДРБр. 75.288 од 12. јуна ове године, умолила Министарство Грађевина, да оно о томе изда потребно наређење дотичним својим подручним надлештвима. Учинивши по овом захтеву, Министарство Грађевина, писмом својим Бр. 15.426 од 30. јуна ове година, известило је ову Дирекцију, да је под Бр. 14.653 од 29. јуна 1922. године издало наредбу свима Грађевинским Дирекцијама и Секцијама, да од сада сваком службенику за службена путовања издају *формална уверења* о одстојању од места до места путовања, која се уверења имају уз рачуне као доказ подносити.“

IV.

**Распис Управе Државних Монопола, РМБр.
37.401 од 22. августа 1923.**

„ Аконтација дневнице, путних и сеобних

¹⁶⁾ Где то није могуће, онда старешина одређује комисију од три државна службеника који на лицу места имају да изврше процену материјала.

трошкова не може се извршити без предходног одобрења ове Управе — Одељења Рачуноводства. Због тога, а и да би се олакшао рад по овоме, као и да државни послови, због којих бих се морала наређивати службена путовања, не би трпели уштрба, — дужност је дотичне установе, да истовремено, када тражи одобрење службеног путовања, тражи и одобрење издавања аконтације, која сходно тач. 37. Уредбе ДРБр. 96.000 од 30. септембра 1920. године, може износити највише до $\frac{2}{3}$ од укупне суме по приближном прорачуну.

Кад надлежно Одељење ове Управе прими предлог и издејствује одобрење за службено путовање има одмах о томе да извести и Одељење Рачуноводства особеним актом, са налогом за одобрење издавања аконтације у одређеном износу.

Одобрење службеног путовања и издавања аконтације има се тражити преко надлежног Одељења ове Управе.

Овог наређења имају се све монополске установе најстрожије придржавати, јер, у противном случају, никаква аконтација неће се признати и ставиће се на терет одговорног рачунополагача.“

V.

Распис Генералне Дирекције Државног Рачуноводства Д.Р.Бр. 140.713/921. од 8. априла 1922. године

На предлог Господина Министра Финансија по предмету набавке превозних карата од Земуна до Београда и обратно, свим оним државним службеницима, који су на дужности код појединих Министарстава у Београду а који су услед несташице станова у Београду принуђени да станује у Земуну, изволео је Привредно-Финансијски Комитет Министара под 14. XII. 1921. ДРБр: 140713/1921 одобрити:

„Да се свим државним службеницима, који су на дужности код појединих Министарстава у Београду, а који су услед несташице станова у Београду принуђени да станују у Земуну, почев од 1. јануара 1922. год. према њиховом чину о државном трошку набаве месечне превозне карте од Земуна до Београда и обратно.

Овим настали расход има пасти на терет оне буџетске партије, са којом је код појединих ресора предвиђено покриће за путне, подвозне и селидбене трошкове.

Што се плаћања тиче, да се ово изврши кредитирањем на рачун појединих ресора.“

Част нам је саопштити Вам предње са молбом, да то изволите узети знању и да учините одредбу, да се прогласи интересованим лицима.

Истовремено доставили смо ово решење и Министарству Саобраћаја, с тим, да оно изволи упутити односне железничке и бродарске установе, да она потребне месечне превозне карте издају на захтев појединих ресора или ресорних одељења уз оверени списак кредитирањем, а затим да траже од дотичних ресора наплату са редовним рачунима, којима треба да приложе оверени списак.

Она лица, која су за месец Јануар-април 1922. год. трошак за превозне карте из властитих средстава подмирила, могу од својих ресора тражити накнаду стварно учињеног трошка са уредним и документованим рачуном*)

VI.

Распис Генералне Дирекције Државног Рачуноводства Д.Р.Бр. 133.269/922. од 26. октобра 1922. године.

1. На предлог Господина Министра Финансија изволео је Привредно-Финансијски Комитет Министара решењем својим од 4. октобра 1922. ДРБр. 133.269. укинути своје решење од 14. новембра 1921. ДРБр. 140.713/921. по предмету набавке и накнаде месечних превозних карата државним службеницима који су на дужности код појединих Министарстава у Београду, а који су ради несташице станова у Београду принуђени да станују у Земуну, и то решење заменити са следећим новим решењем:

2. „ Да се свим државним чиновницима, официрима и осталим службеницима, који су на дужности било код Министарстава, било код ма којег другог надлештва или војне команде у Београду или Земуну, а који су услед несташице станова у Београду и Земуну принуђени да станују у Земуну, Панчеву односно Београду, почев од 1. октобра 1922. год., према њиховом чину о државном трошку набаве, односно накнаде, месечне превозне карте од Земуна, Панчева и Београда и обратно.

*) Укинуто и замењено са решењем ДРБр. 133.269. од 4. октобра 1922. год.

3. Овим настали расход има пасти на терет оне буџетске партије, са којом је код појединих ресора предвиђено покриће за путне, подвозне и селидбене трошкове.

4. Што се плаћања тиче, службеник има право на накнаду само оне суме, коју је стварно платио и он треба о томе да поднесе уредан рачун.

5. У том рачуну је дужан навести: дали је и колику повластицу уживао у погледу цене, коју је за превозну карту платио. Сем тога ће старешина надлештва оверити, да је подносилац рачуна у служби а станује ван места његовог службовања и где, и врши ли дужност са прекидом или у непрекидним канцеларијским часовима.

6. Дотична превозна установа потврдиће: колико је подносиоцу рачуна наплатила за месечну превозну карту и дали је дотични службеник уживао какву повластицу.“

7. Част нам је саопштити Вам предње с молбом да, то изволите узети к знању и да учините одредбу, да се ово решење одмах прогласи заинтересованим лицима.

8. Препис овога писма доставили смо истовремено Дирекцији Државних Железница и Дирекцији Бродарског Синдиката у Београду с молбом, да оне нареду својим установама, да оне заведу *прегледни списак* за оне државне службенике, којима ће издавати повлашћене месечне превозне карте а да овим службеницима на њихов захтев а за документовање њиховог рачуна издају предњим решењем условљену потврду.

9. поједини службеник имаће горњом потврдом документовани рачун поднети своје старешини на оверу, а старешина има да води рачуна о томе, да се са рачуном даље преко реда поступи по постојећим прописима, па да службеник што пре дође до накнаде оне суме, коју је из властитих средстава за припадајућу му месечну превозну карту платио, будућ превозне установе предметне карте државним службеницима о којима је овде реч, издају само уз готов новац.

VII.

Ликвидирање путних рачуна који обухватају два буџетска периода.

(Распис Генералне Дирекције Државног Рачуноводства Д.Р.Бр. 146.176 од 28. новембра 1922. године)

Показало се да има знатан број рачуна путних, под-

возних или селидбених трошкова државних службеника поднетих за службена путовања, која временом, у коме су извршена, захватају два буџетска периода: једим делом путовање пада у прошли седмомесечни буџетски период од јануара до јула ове године, а другим делом у садању буџетску годину, која је наступила 1. августа ове године. Ради ликвидације рачуна поднетих за овако извршена службена путовања појављују се тешкоће које ометају правилну и брзу ликвидацију рачуна, и тиме наносе штете и интересима финансијске администрације у опште, нарочито ако су за путовања изузете аконтације, које, не могући бити ликвидирани, леже као привремени издаци у касама, и интересима појединаца, који морају да чекају на исплату онога на што имају неусумњиво право. Те тешкоће састоје се у томе што за путне рачуне оне врсте у већини случајева није било могуће поступити по чл. 75. и наредним, закона о Државном Рачуноводству у циљу пријављивања ових рачуна ради ликвидације у законом року на терет одговарајућег кредита из протеклог буџетског периода. Не може се такође извршити ликвидација ни на терет парт. 46 овогодишњег буџета, јер за то опет у већини случајева нису испуњени услови из чл. 15. Финансијског Закона за 1922/23. годину.

Да би се, при свем том, постигао резултат, који је обострано потребан: и за Државу и за појединце, те да би се овакви рачуни што пре ликвидирали, Министарски Савет, на предлог Господина Министра Финансија Д.Р.Бр. 146.176 од 1. новембра ове године, донео је под истим бројем и датумом следеће решење:

„У случајевима, кад су службена путовања извршена једним делом у протеклом буџетском периоду а другим делом у садањој буџетској години, у којој су и завршена, рачуни путних, подвозних или селидбених трошкова државних службеника за тако извршена путовања, имају се ликвидирати на терет одговарајуће буџетске партије утекућем буџету.“

VIII.

Коме треба упућивати одлуке о признавању дневница за путовање у иностранство.

(Распис Генералне Дирекције Државног Рачуноводства Д.Р.Бр. 140.880. од 14. новембра 1923. године)

„Приметио сам, да се одлуке о признавању дневница

за путовање појединих чиновника у иностранство од стране те Управе не упућују преко Генер. Дирек. Држ. Рачуноводства, као што то треба да буде, и као што то чине сви остали ресори, већ ми се те одлуке непосредно преко мога комесара при тој Управи достављају. На тај начин донете су извесне одлуке, од којих сам и ја неколико потписао, а које, строго узев, не стоје у сагласности са Уредбом ДРБр. 96.000 1920. г. о накнадама путних и селидбених трошкова. Тач. 44 исте Уредбе, измењеном законодавним решењем ДРБр. 156.364 од 30. новем. 1922. год., прописане су извесне норме, којих се при одређивању ових дневница треба придржавати, а те су норме у неким случајевима код досадањих одлука губљене из вида. Да се не би и у будуће такви случајеви дешавали, препоручујем Управи, да ми све своје одлуке и предлоге, у колико се ови односе на одређивање дневница чиновницима за службена путовања у иностранство или из иностранства, доставља преко Генерал. Дирек. Држ. Рачуноводства, која је својим уређењем и позвана, да ми по предметима овакове природе подноси реферате.“

IX.

Спроводницима монополске робе припада право на километражу.

(Одлука Глав. Контроле Бр. 6050 од 4. априла 1924. г.)

Месна Контрола при Управи Државних Монопола оспорила је право на километражу органима Финансијске Контроле, који су спроводили монополску робу од Подгорице до Плавнице у Црној Гори, с обзиром на тач. 8. и 9. Уредбе ДРБр. 96.000/20 год.

Главна Контрола којој су достављени оспорени рачуни органа Финансијске Контроле, у својој општој седници од 4. априла 1924. год. Бр. 6050. одлучила је:

„По тражењу Управе Државних Монопола од 7. марта текуће године Бр. 10330 Главна Контрола у својој општој седници од 4. априла текуће године, узела је у оцену гледиште те Контроле, којим је органима Финансијске Контроле, који су спроводили монополску робу од Подгорице до Плавнице у Црној Гори, оспорено право на накнаду кило-

метраже с обзиром на тач. 8. и 9. Уредбе о накнади ДРБр. 96.000 па је нашла:

Да је гледиште те Контроле неправилно и погрешно пошто се овај пут не може ставити у ред путовања који се по природи посла морају пешице чинити, те према томе овде не може бити места ни примени тач. 8 Уредба ДРБр. 96.000/920.

Достављајући цео предмет Главна Контрола препоручује Месној Контроли да рачун понова узме у оцену и свој рад саобрази закону и предњим напоменама.“

Х.

Распис Генералне Дирекције Државног Рачуноводства Д.Р.Бр. 47.148 од 10. маја 1924. године

Дешавају се случајеви, да поједини премештени или новопостављени државни чиновници, односно службеници, приликом доласка у место свога новог одредења, не изврше једновремено и сеобу своје породице и покућанства, већ ту сеобу одложе за доцније, кад буду отклоњене сметње, због којих се она није могла одмах извршити. У пракси се показало, да, у погледу накнада селидбених трошкова односним службеницима, у таквим случајевима често долази у питање благовременост њихових потраживања тих накнада због неједнаког тумачења прописа чл. 36. а, Уредбе ДРБр. 96.000/20. измењене и допуњене законодавним решењем ДРБр. 156.364. од 30. новембра 1922. године.

Поводом овога, а да би се стало на пут неправилностима у погледу примењивања наведене законске одредбе и да би се избегла излишна администрација око расправљања тих питања, Господин Министар Финансија донео је своје објашњење по тој ствари. По томе објашњењу, тражење накнада трошкова за извршену сеобу породице и покућанства има се сматрати као благовремено у сваком оном случају, када је оно поднесено у року, предвиђеном у чл. 36. а Уредбе ДРБр. 96.000/20, рачунајући рок од дана фактички извршене те сеобе, а без обзира на то, колико је времена претекло од дана, када је дотични службеник лично допутовао на своје ново место одредења. Са овим објашњењем сагласила се је и Главна Контрола, о чему је писмом својим Бр. 4157 од 29. марта 1924, године известила Госпо-

дина Министра Финансија с тим, да је са овим објашњењем упознала и своје Месне Контроле.

Достављајући предње Дирекција налази, за потребно овом приликом дати и објашњење члана 36. Уредбе ДРБр. 96.000/20., пошто се показало, да и у погледу примењивања ове законске одредбе постоје погрешна гледишта. На име, постоји гледиште, да је државни службеник у сваком случају дужан у року од тридесет дана по извршеном путовању и сеоби поднети рачун за накнаду путних и селидбених трошкова, да после овога рока, ако није рачун поднео, губи право тражења тих накнада и да му се исте у том случају могу признати тек нарочитом одлуком Министра Финансија о продужењу тога рока. Овакво гледиште не може се узети као основано, кад се узме у обзир изрична одредба чл. 36. а. Уредбе ДРБр. 96.000/20, која за подношење ових рачуна допушта рок од шест месеца без нарочите за то одлуке Министра Финансија. Циљ је чл. 36. Уредбе ДРБр. 96.000/920., да убрза ликвидирање привремених издатака и да спречи нагомилавање њихово у државним касама и, према томе, ова се законска одредба има сматрати само као прецизирана принудна мера за извршење друге алинеје чл. 131. Закона о Државном Рачуноводству, по којој су државни службеници, који су привремено узели новац из државне касе дужни у најкраћем року извршити обрачун са истом. Да је се само то хтело, види се, у осталом, и из тога, што овој одредби чл. 36. није дата никаква друга санкција до једино она изложена у њеној другој алинеји, а која не предвиђа никакве друге принудне мере сем наплате у одређеном року, изузете аконтације на рачун извршеног путовања.

Према свему изложеноме, као правило има важити ово:

1) Чиновници, односно службеници, који ништа нису унапред примили на рачун путних и селидбених трошкова имају право, да рачуне за та потраживања поднесу најдаље у року од шест месеци, рачунајући од дана извршеног путовања и сеобе не тражићи за овај рок никакво нарочито одобрење. По истеку овога рока право потраживања им безусловно застарева, пошто је могућност за његово продужење законски искључено. Ако је био случај премештаја или новог постављења, па односни службеник приликом свога доласка у ново место није у исто време извршио и сеобу

своје породице и покућанства, онда се овај рок од шест месеци у погледу накнаде за лично путовање односног службеника и у погледу накнаде за сеобу његове породице и покућанства има независно једно од другог рачунати.

2.) Чиновници, односно службеници, који су примили извесну суму на рачун накнаде путних и селидбених трошкова, било приликом путовања по службеном послу, било приликом премештаја или новог постављења, дужни су уредан рачун поднети у року од тридесет дана. Не учине ли то у овом року, има се од њих наплатити изузета сума, а њима, у погледу подношења самога рачуна, остаје право на искоришћење рока од шест месеци, без тражења нарочитог одобрења, у свему по принципима, изложеним у предходној тачци 1. овог објашњења. Ако је био случај, да је односни службеник узео извесну суму и на рачун селидбених трошкова, па је на нову дужност допутовао сам, а сеобу породице и покућанства одложио за доцније, аконтирану суму на рачун сеобе мора вратити одмах, а може је тражити понова непосредно пред сеобу.

XI.

Оверавање путних рачуна.

(Распис Главне Контроле Бр. 5850. од 10. маја 1924. год.)

„Главна Контрола на општој седници од 10. маја 1924. год. размотрила је питање Господина Министра од 25. VII 1923. год. К.Бр. 127.840/23.: да ли шефови надлештава у области могу своје рачуне о попутници сами оверавити, као старешине, пошто њихове старешине у Министарству не могу знати када су они отишли на службени пут, и када су се вратили, па је нашла да у оваквим случајевима треба овако поступати: службеник, који заступа у дужности старешину надлештва, до његовог повратка, овериће рачуне овога, а ако не би било оваквог заступника, онда ништа не стоји на путу, да сам старешина оверава своје рачуне, разуме се већ у својству шефа.“

XII.

Фијакерина благајницима монополских стоваришта за предају новца поштама и пријем робе са железничких станица.

Управни Одбор Самосталне Монополске Управе, на

свом 85. састанку, држаном 29. јула 1924. год. под МБр. 11.475. по предлогу Управника Државних Монопола од 17. јула 1924. год. РМБр. 34.601, а у вези одлуке од 27. новембра 1922. год. МБр. 16858 (акт МБр. 16719/22.) решио је на основу чл. 6, тач. 10. Уредбе о Самосталној Монополској Управи: да се благајницима Монополских Стоваришта за предају новца и пријем робе са железничких станица признаје фијакерина, ако је пошта односно железничка станица удаљена од Стоваришта најмање два километра, што ће се утврђивати уверењем дотичне Грађевинске Секције, под условом, да издатак на фијакерину не сме прећи суму од 300. динара месечно.

Где нема благајника, ова накнада признаваће се лицу које ту дужност врши.

XIII.

Распис Генералне Дирек. Државног Рачуноводста
ДРБр. 92.865/24. од 23. августа 1924. године.

Господин Министар Финансија упутио је свима ресорним Министрима писмо ДРБр. 92865 од 23. августа 1924. године ове садржине:

„Као што Вам је познато чл. 44. Уредбе ДРБр. 96.000/20 измењене и допуњене законодавним решењем ДРБр. 156.364 од 30. новембра 1922. године, прописано је, да ће висину дневнице за путовања у иностранство и из иностранства одређивати, по предлогу ресорног министра за сваки случај посебно, Министар Финансија, да би се постигла потребна једнообразност и да би се избегле неоправдане неједнакости у погледу одређивања дневнице, ја сам нашао као веома потребно, да свима ресорним Министрима доставим прегледно изложене крајње границе, до којих ћу у будуће, сходно напред наведеној законској одредби, моћи одобравати висине дневнице за путовања у иностранство и из иностранства. При постављању ових крајњих граница, ја сам имао у виду како економске и валутне прилике у појединим државама, тако и висине дневнице, које је досадиња пракса за поједине случајеве фиксирала.

Достављајући Вам у том смислу израђену таблицу, из које се види, колику ћу максималну дневницу моћи призна-

вати појединим врстама службеника за службена путовања у иностранство и из иностранства, част ми је умолити Вас, да у будуће приликом упућивања предлога за одређивање висине дневница за путовања чиновника повереног Вам ресора изволите имати у вуду ову таблицу. Част ми је нагласити да цифре у њој изложене представљају максимум, и да према томе, у сваком случају, кад за сходно нађете можете предлагати и дневнице у мањој висини. За признавање дневница већих но што су овом таблицом предвиђене, нећу моћи дати своју сагласност.

Дирекцији је част о овоме известити ту Управу ради знања и управљања и у исто време част јој је послати један примерак таблице о којој је реч у предњем писму.

ТАБЛИЦА

максималних висина дневница за службена путовања у иностранство, израђена саобразно писму ДРБр. 92.865 од 23. августа 1924 г., достављеном свима ресорима Министарстава.

Редни број	врсте службеника	висина дневнице	
		за путовања до 30 дана	за путовања преко 30 дана
		Швајц.	Франака
1	Чиовници I катег. 1. и 2 групе	60.—	55.—
2	Чиовници I катег. 3 и 4 групе " II " 1 групе	50.—	45.—
3	Чиовници I катег. 5 и 6 групе " II " 2 групе	40.—	35.—
4	Чиовници I катег. 7, 8. и 9. групе " II " 3. и 4. " " III " 1, 2 и 3. "	35.—	30.—
5	Чиовници II катег. 5 групе " III " 4. " "	30.—	25.—
6	Званичници	20.—	15.—
7	Служитељи	15.—	15.—

Напомена: у овој таблици означене цифре, које представљају максималне висине дневнице, изражене у швајцарским францима, служиће као стална основа за одређивање висина дневница за сва путовања у опште у иностранство или из иностранства. По овој основи има се изнаћи максимална висина дневнице у монети, која је прописана чл. 44. Уредбе ДРБр. 96000/920. измењене и допуњене законодавним решењем ДРБр. 156364/922, свођењем швајцарских франака на одговарајућу вредност ове монете по берзанском курсу онога времена, кад се за конкретни случај има дневница одредити

XIV.

Чланови Управног Одбора Самосталне Монополске Управе и Управник Државних Монопола имају право надневницу од 250. — дин. кад путују службеним послом у земљи по струци монополској.

Одлука Главне Контроле Бр. 50.600 од 10 децембра 1924. г.)

Према одлуци Управног Одбора Самосталне Монополске Управе од 26. марта 1923. год. МБр. 3760. и решењу Господина Министра Финансија Бр. 1514. од 3. априла 1923. год. члановима Управног Одбора Самосталне Монополске Управе и Управнику Државних Монопола одређена је дневница од 250. — динара кад путују службеним послом у земљи по струци монополској, с правом на употребу воза експреса и вагона ли, као и попутнине по поднетом рачуну.

Месна Контрола при Управи Државних Монопола оспорила је дневницу од 250. — дин. члану Управног Одбора г. П.П. наводећи да њему као чиновнику следује дневница по Уредби ДРБр. 96 000/920. год.

Главна Контрола којој је оспорни рачун г. П. био достављен на решење, у својој општој седници од 10. децембра 1924. год. Бр. 50.600., одлучила је:

„Главна Контрола на општој седници, расмотрила је приложени рачун г. П. као и предње разлоге Управе Монопола на оспорену му дневницу од стране Месне Контроле, па је нашла, да је рад Месне Контроле с обзиром на одлуку Управног Одбора Монополске Управе, коју је одобрио и Господин Министар Финансија, неумесан па с тога се

враћа рачун са препоруком, да га понова узме у преглед и дневницу призна у смислу одлуке Управног Одбора.“

XV.

**Накнада трошкова писмоноши стоваришта
непрерађених дувана у Прешеву.**

Управни Одбор Самосталне Монополске Управе на свом 6. састанку, одржаном 16.—I—1925. год. под МБр. 715, а на основу чл. 6. тач. 10. Уредбе о Самосталној Монополској Управи усвојио је учињени предлог Управника Државних Монопола од 3. I 1925. год. под ФБр. 78 и решио: да се службенику, који носи пошту Стоваришта Непрерађених Дувана у Прешеву до Поштанске Станице у Прешеву, која је удаљена преко 3 километра, додели месечни додатак од 150 динара т. ј. 5.— динара дневно, рачунајући му овај додатак од 1. августа 1924. године, па све дотле док Стовариште на овај начин буде вршило пренос поште.

XVI.

**Распис Генералне Дирекције Државног Рачуноводства
ДРБр. 135.146/24. од 10. фебруара 1925. год.**

о накнади селидбених трошкова, ако су муж и жена државни службеници, а са службом премештени у исто место

На питање Главне Контроле Бр. 17254 од 24. новембра 1924. год. част ми је одговорити, да се прописи који по закону о дневници, подвознини и селидбини и по Уредби ДРБр. 96.000/20. важе за путовања са породицом, имају у свима случајевима подједнако примењивати, без обзира на то, да ли је поред мужа и жена државни службеник или не, јер је циљ тих прописа признавање накнада за стварно учињене трошкове, који су несумњиво у оба случаја — кад је и жена државни службеник и кад она то није — једнаки. Према томе кад су и муж и жена државни службеници у једном истом месту, па се одатле обоје једновремено преместе, с правом на накнаду путних и селидбених трошкова, у друго заједничко место, онда у том случају жени не припадају накнаде и дневница одвојено, као државном службенику, већ ће се и за њену сеобу све накнаде и дневница

признавати као за члана породице и уносити у рачун који муж подноси.

Са овим расписом сагласила се је и Главна Контрола одлуком својом Бр. 10.682. од 25. фебруара 1925. год.

XVII.

**Оверавање путних рачуна органа финансиј. Контроле.
(Одлука опште седнице Главне Контроле Бр. 47.884
од 3 марта 1925. године.)**

„Главна Контрола на општој седници расмотрила је акт Управе Државних Монопола Бр. 48. 639 од 20. новембра пр. год. по рачуну накнаде Ивана Старчевића управника Финансијске Контроле у Призрену, који Месна Контрола није хтела да визири за то, што рачун није оверен од стране Управе Монопола, — па је одлучила да је Месна Контрола правилно поступила, кад је вратила да се рачун овери од стране Управе Државних Монопола, односно њеног Одељења за Културу и Ферментацију Дувана.“

XVIII.

**Одлука Главне Контроле Бр. 8707. од 10. априла 1925. год.
о тумачењу тач. 14. и 17. Уредбе ДРБр. 96.000/20. год.**

Месна Контрола при Управи Државних Монопола оспорила је фијакерину г. А. Д. Управнику Среске Финансијске Контроле у Мариолани, од стана до железничке станице, и од хотела до железничке станице и обратно, приликом његовог службеног путовања ради контролисања рада подчињених му органа на култури дувана.

Главна Контрола којој је био достављен оспорени рачун г. А. Д., у својој општој седници од 8. априла 1925. год. Бр. 8707. одлучила је:

„Главна Контрола, на општој седници, расмотрила је овај предмет са прилозима, — па је нашла: да је примедба Месне Контроле којом је оспорила право на фијакерину од стана до железничке станице и од хотела до железничке станице и обратно г. А. Д. Управнику Среске Финансијске Контроле у Мариолани, за службени пут — неумесна и не-

оправдана, јер ничим није утврђено, да подносилац рачуна тражи фијакерину за пут чињен са њиве на њиву, на против, из рачуна се види, да фијакерину тражи од стана до железничке станице, а тако и од хотела до железничке станице и обратно, што се утврђује и означеним часовима повратка, који су учињени у 18, 19 и 20. часова, а у то време свакојачко није вршено бројање дуванских струкова, већ раније, те према томе, по пропису тач. 14. и 17. Уредбе ДРБр. 96.000 — подносиоцу припада тражена накнада фијакерине.

Враћајући предмет Месној Контроли, Главна Контрола јој препоручује, да рачун понова узме у преглед и своју визу саобрази овим примедбама и Уредби ДРБр. 96.000—“

XIX.

Распис Одељења Рачуноводства Управе Државних Монопола РМБр. 40.239. од 11. августа 1925. год. о аконтацијама за службена путовања.

„Према члану 37. Уредбе Министарског Савета ДРБр. 96.000/20. год. на рачун путног и сеобног трошка, може службеник и пре и после извршеног путовања узети по приближном прорачуну до $\frac{2}{3}$ од укупне суме.

И поред овако јасне и законске одредбе, има случајева где су поједини чиновници и службеници на рачун путног трошка изузимали веће суме него што су им доцније износили рачуни, па су вишак изузете аконтације враћали државној каси, а ту скоро десио се је и случај, где је један чиновник изузео више 1.800.— динара, па у место да ову суму одмах врати државној каси, тражио је да му се одобри да више изузету суму врати у ратама у року за неколико месеци.

Овакав поступак не може се ничим правдати и одобрити, те ће Управа Државних Монопола у будуће водити строгог рачуна, да ли поједине установе поступају по чл. 37 Уредбе, и ако утврди код које установе да је противно рађено, поступиће по § 112. кривичног закона и оптужиће суду како примаоца тако и старешину установе по чијем је предлогу или овери аконтација одобрена.

Због тога ће све установе у будуће приликом упући-

вања захтева за одобрење аконтације, означити у захтеву да се аконтација тражи тачно по чл. 37. Уредбе ДРБр. 96.000 20. г. — односно $\frac{2}{3}$ од укупне суме по приближном прорачуну.

Само по оваквим захтевима Управа ће одобравати аконтације, а све остале захтеве, који не испуњавају и овај услов, Управа неће узимати у поступак.“

XX.

Одлука Господина Министра Финансија, ДРБр. 58.752. од 13. августа 1925. г. о исплати рачуна селидбених трошкова пензионера са пуним годинама службе.

„У тач. 2. чл. 45. закона о чиновницима и осталим државним службеницима грађанског реда од 31. јула 1923. г. одређено је, да се за службено путовање сматра и сеоба државног службеника из места у коме буде пензионисан по навршетку пуних година службе, у месту где се као пензионер стално настани.

Како за ове саобе као службено путовање припада накнада путних и подвозних трошкова у смислу тач. 1. чл. 45. закона о чиновницима и како у државном буџету за 1924/25. г. који је и сада у важности, није предвиђен нарочити кредит за исплату ових трошкова, сем буџета Министарства Војске и Морнарице, то на основу чл. 5. закона о Државном Рачуноводству

РЕШАВАМ:

Да се рачуни селидбених трошкова по тач. 2. чл. 45. закона о чиновницима и осталим државним службеницима грађанског реда од 31. јула 1923. г. исплаћују из кредита предвиђених у партији „путни, подвозни и селидбени трошкови“ буџета онога Министарства, односно оне установе у којој је подносилац рачуна као државни службеник пензионисан.“

XXI.

Ликвидирање путних рачуна стручних другова.

(Распис Генералне Дирекције Државног Рачуноводства ДРБр. 8602. од 14. августа 1925. године.)

На предлог Централне Комисије за извршење закона о чиновницима а према акту Министарства Правде Бр. 77569/24.

од 22. јануара 1925. год., Господин Министар Финансија под ДРБр. 8602 од 14. августа 1925. г. донео је следећу одлуку:

„У чл. 171. закона о чиновницима и осталим државним службеницима одређено је, да Управни Судови решавају дисциплинске предмете на претресу у колегијумима од пет судија а да се специјалном Уредбом пропише, како ће се одабирати довољан број другова из сваке струке и на који ће се начин из њиховог броја попуњавати Одељења Управних Судова.

На предлог Господина Министра Правде Бр. 54861 донесана је ова Уредба 23. августа 1924. године.

У чл. 4. и 7. ове Уредбе предвиђени су случајеви, у којима се за стручне другове позивају државни службеници, чије се место службовања налази изван седишта Управних Судова. Услед тога настаје могућност, да државни службеници, као стручни другови путују о свом трошку ради дисциплинског суђења, јер ни у закону ни у Уредби није одређено, ко ће и из којих кредита да плати те трошкове.

Поводом овога питања обратило је се Преседништво Управног Суда у Дубровнику актом Прс. 531/24. Господину Министру Правде и учинило конкретан предлог за решење питања. По том предлогу Централна Комисија за извршење закона о чиновницима грађанског реда на својој седници од 21. новембра 1924. године донела је мишљење да се путни трошкови стручних другова ставе на терет буџета односних Министарстава, партија „путни, подвозни и селидбени трошкови“. На случај да окривљени службеник буде осуђен и на накнаду трошкова, наплаћене суме за те трошкове имале би се употребити на олакшање дотичних буџетских партија.

Са овим мишљењем Централне Комисије сложио је се и Господин Министар Правде и у свом акту Бр. 77569/24. од 22. јануара 1925. год. затражио саобразно решење, како би и сви остали ресори примењивали исти поступак.

Усвајајући предњи предлог Господина Министра Правде

РЕШАВАМ:

да се путни трошкови стручних другова, учињени приликом путовања по одредби чл. 171. закон о чиновницима грађанског реда ради дисциплинског суђења ван места

свога сталног службовања ставе на терет партије „путни и подвозни трошкови“ буџета онога Министарства по чијој је струци дисциплинско суђење предузето.

На случај да окривљени службеник буде осуђен на накнаду трошкова, наплаћене суме за те трошкове имају се употребити на олакшање дотичне буџетске партије.

У случају пак, да окривљени службеник не буде осуђен на накнаду трошкова, те ови имају пасти на терет државне касе, исплата по поднетим рачунима стручних другова за путне и подвозне трошкове извршиће се:

1.) за неликвидиране рачуне од 1. априла 1925. год. на терет 8/12 партије 55. буџета за 1924/25. год. за април новембар 1925. год.;

2.) за путне трошкове од 1. априла до 1. децембра 1925. год. за време за које важи закон о буџетским дванаести-нама од 31. марта и 31. јула 1925. год. на терет 8/12 партије „путни и подвозни трошкови“ буџета онога Министарства по чијој је струци дисциплинско суђење извршено.“

XXII.

Државни чиновници имају права на 50% попушта у вожњи на паробродима Дубровачке паробродске пловидбе.

Кабинет Председника Министарског Савета писмом ПМБр. 1760. од 30. августа 1925. год. доставио је саопштење Дубровачке Паробродске Пловидбе од 13. августа 1925. год. следећег садржаја:

„Част нам је саопштити да смо поред досадање две брже пруге Котор—Груж—Трст, увели још три брже пруге Груж—Сплит и обратно.

Према томе у саобраћају између Сплита и Гружа седмично пет брзих пруг Дубровачке Паробродске Пловидбе у непосредном прикључку у Сплиту са брзим возом Београд, Загреб—Сплит и обратно и то: из Сплита за Груж сваку недељу, уторак, среда, четвртак и субота у 10 сати пре подне, из Гружа за Сплит сваки понедељак (једна пруга изјутра и друга у вече), среду, четвртак и петак у 8 сати пре подне.

Пароброди који полазе из Сплита у среду и суботу одржавају везу између Сплита, Макарске, Корчуле и Гружа

а они који полазе из Сплита у остале дане одржавају везу између Сплита, Хвара—Гружа и Корчуле.

Управа Дубровачке Паробродске Пловидбе решила је да на свим горе наведеним пругама одобри државним чиновницима уз приказ легитимације без обзира на сврху за коју путује као и члановима њихових фамилија 50% у класи која им по рангу иде.“

XXIII.

Ликвидирање рачуна селидбених трошкова пензионера са пуним годинама службе.

(Распис Главне Контроле Бр. 28.291 од 3. октобра 1925. г.)

Поводом молбе г. Ј. С. шефа Месне Контроле у пензији: да му се исплати путни и селидбени рачун од места где је са службом био и где је пензионисан, до места где ће се као пензионер стално настанити, Главна Контрола је на општој седници од 15. септембра тек. год. одлуком Бр. 28291 решила: да молилац, зато што има пун број година државне службе, има право на накнаду путних и селидбених трошкова по 11. ставу чл. 45. зак. о чиновницима и осталим државним службеницима грађанског реда, те се исплата рачуна има одобрити и не чекајући израду правилника о накнади трошкова за сеобе оваке врсте.

На основу ове одлуке Месна Контрола ће у свима оваквим случајевима давати визу.

XXIV.

Државним службеницима прапада право на дневницу за вршење службе ван места сталног службовања до дана указа односно решења о њиховом премештају.

(Објашњење Генералне Дирекције Државног Рачуноводства ДРБр. 119.423 од 14. октобра 1925. године.)

„ Што се тиче гледишта Месне Контроле, да подносиоцу рачуна припада дневница до дана указа, Дирекција налази, да је оно потпуно правилно и на закону основано, пошто се од дана указа Сарајево сматра као место сталног службовања, а за службени посао, који се не обав-

ља ван места сталног службовања не припада никаква накнада трошкова по уредби ДРБр. 96000/20. год. . . .“

XXV.

Чиновницима који су били у VII чин. раз. припада дневница под ред. Бр. 3. Таблице I. Уредбе ДРБр. 96.000/20 г. (Објашњење Генералне Дирекције Државног Рачуноводства ДРБр. 119.423. од 14. октобра 1925. године.)

„Дирекција налази, да је Месна Контрола неправилно поступила, кад је подносиоцу рачуна признала дневницу од 65. дин. Према ставу IV законодавне измене и допуне ДРБр. 121400/23. г. подносиоцу рачуна, као чиновнику VII чин. разреда припада дневница под ред. бр. 3. таблице I., дакле 75. дин. а не 65. дин. дневно. Стога изволите препоручити Месној Контроли, да своју визу у том смислу измени.“

XXVI.

Распис Главне Контроле.

Бр. 75.021 од 17. новембра 1925. године.

Главна Контрола у општој седници размотрила је представку Г. Министра Финансија Бр. 72167, од 31. октобра 1925. год. којим извештава да ће се приступити наплати аконтације од припадности органа финансијке контроле за све путне и селидбене рачуне из прошлих буџетских година, које су аконтације оправдане уредним путним и селидбеним рачунима, ну само нису ликвидирани, јер није било довољно кредита за ту сврху у парт. 55., па је молио Главну Контролу за наређење свима Месним Контролама да не захтевају наплату пом. аконтација пошто ће све те суме бити унете у предлог закона о буџетским дванаестинама за месец децембар — март па је нашла да се са овим захтевом Г. Министар Финансија може сагласити.

Препоручује се Месној Контроли да од органа Финансијске Контроле, који су у смислу чл. 36. и 36а Уредбе о накнади путних и селидбених трошкова поднели уредне рачуне, не тражи наплату аконтација од редовних припадности.

XXVII.

Одлука Главне Контроле.

Бр. 29.253 од 17. новембра 1925. год. о исплати рачуна путних трошкова стручних другова.

Главна Контрола у општој седници узела је у разматрање решење Г. Министра Финансија Бр. 8602 од 5. маја 1925. год. којим је решено да се путни трошкови стручних другова, учињени приликом путовања по одредби чл. 171. зак. о чин. ради дисциплинског суђења ван места свог сталног службовања ставе на терет партије „путни, подвозни и селидбени трошкови“ буџета Министарства по чијој је струци дисциплинско суђење предузето па је нашла да противу истог нема шта да примети.

Препоручује се Месним Контролама да ово приме к знању ради даљег управљања.

XXVIII

Ако је ко незадовољан са визом треба то да изјави пре пријема новца по редуцираном му рачуну.

Поводом једног конкретног случаја где је један чиновник примио новац по редуцираном рачуну а није изјавио да је са визом незадовољан и да ће се против исте жалити, па је после изјавио жалбу, Генерална Дирекција Државног Рачуноводства својим решењем од 24. новембра 1925. год одбила је његову жалбу са мотивацијом:

„Пошто је молиоц примио новац без икакве примедбе, то се његова накнадна молба не може узети у обзир, пошто се исплаћени рачуни имају сматрати као потпуно окончани, те су као такви изгубили својство, да и даље могу бити предмет спорног поступка. Молилац је имао право, да пре извршене исплате тражи исправку визе и да поведе административни спор. Па кад то није учинио, већ је пристао да се обави и та завршна радња по његовом потраживању, онда је самим тим признао, да је са прегледаним и за исплату одобреним рачуном задовољан и да се одриче свога жалбенога права. Ово гледиште има ослонаца у одредби § 13. грађанског закона, а на њему стоји и Држав-

ни Савет у својој административно-судској пракси, која је за ову Дирекцију меродавна у свима идентичним случајевима.“

XXIX.

Хонорарни службеници имају права на накнаду целе карте плаћеног подвоза жељезницом, пошто немају права на повластице, као активни државни службеници.

(Одлука Главне Контроле Бр. 36.551 од 26. новембра 1925. год.)

„Поводом неколико случајева где су Месне Контроле при визирању путних рачуна хонорарних службеника оспоравале право на накнаду целе карте плаћеног подвоза жељезницом, саопштава се Месној Контроли, да у смислу чл. 59. прописа о бесплатној и повлашћеној возњи жељезницама само држ. чиновници имају права на повластице у возњи жељезницама и бродовима, а хонорарним чин. то право је чл. 72. пом. прописа ускраћено, те према овоме, при визирању путних рачуна, признавати накнаду хонорарним службеницима за целе карте.“

XXX.

О тумачењу одредбе 44. Уредбе ДРБр. 96 000/20 год.

У једном конкретном случају Месна Контрола одбила је да призна дневницу једном чиновнику одређену му решењем Господина Министра Финансија за путовање у иностранство од часа поласка па до часа повратка мотивишући то своје гледиште тиме што чиновницима и службеницима дневнице за путовање у земљи припадају по Уредби ДРБр. 96.000/20. год. према томе да би овај чиновник на дневницу одређену му за иностранство имао права од часа преласка границе а до границе дневницу по Уредби ДРБр. 96 000/20. год.

Управа Државних Монопола није акцептирала ово гледиште Месне Контроле већ је предмет достававила Генералној Дирекцији Државног Рачуноводства од које је под ДРБр. 146.958 од 10-ХП-1925. год. добила следеће објашњење:

„Поводом питања, истакнутом у вашем акту РМБр.

60.002 од 3-XII тек. год. Дирекцији Државног Рачуноводства је част извести, да је гледиште Месне Контроле неправилно са ових разлога:

Уредбом ДРБр. 96.000/920. год. прописане су накнаде трошкова, учињених приликом службеног путовања у границама наше Краљевине. Накнаду трошкова пак за службена путовања у иностранство одређује Господин Министар Финансија по овлашћењу тач. 44. Уредбе ДРБр. 96.000/920. год измењене и допуњене ДРБр. 156.364/22. год. Према томе службено путовање у иностранство чини једну засебну целину а накнаде трошкова како у погледу врсте тако и у погледу висине одређује и признаје по својој дискреционарној власти Господин Министар Финансија.

Ако би се стало на гледиште Месне Контроле, онда би се морало узети, да у случајевима службених путовања у иностранство у ствари постоје истовремено два путовања, једно у границама наше Краљевине а друго ван њених граница. Међутим то је нелогично. Јер службено путовање може бити или на територији Краљевине, за које припадају накнаде трошкова по прописима Уредбе ДРБр. 96.000/920. год. или у иностранство, за које припадају накнаде по одлуци Господина Министра Финансија а на основу овлашћења тач. 44. Уредбе ДРБр. 96.000/920. год. и једно и друго истовремено не може бити.

Према томе, дневница одређена за службено путовање у иностранство рачуна се од часа поласка на пут до часа повратка са пута а не до границе наше Државе, као што Месна Контрола сматра.

XXXI.

Распис Главне Контроле Месним Контролама

од 11. децембра 1925. год. Бр. 71.767

„На питање једне Месне Контроле: како се при службеном путовању има рачунати дневница по Уредби ДРБр. 96.000/20. дали од часа поласка из стана или од часа поласка воза, и обратно при повратку -- Главна Контрола узела је у оцену то питање, па је нашла: да дневнице за сва службена путовања, у смислу прописа Уредбе ДРБр. 96.000/20. год. припада од часа

поласка из стана, и обратно при повратку до доласка у стан, пошто се тако признаје и накнада на име Фијакерине.“

XXXII.

Распис Господина Министра Народног Здравља

Бр. 53.281. од 18. децембра 1925. године о накнади трошкова за путовање епидемијских лекара.

„С обзиром на разна тумачења закона о служби епидемијских лекара и правилника о раду епидемијских установа, а нарочито у колико се тиче подношења рачуна за путовања НАРЕЂУЈЕМ: да се у будуће те установе придржавају ових објашњења:

1. Епидемијски лекар може путовати:

а) на позив државних лекара, којима је потребна његова помоћ ради испитивања и сузбијања заразних болести. У овом случају шеф станице је дужан на основу података и извештаја дотичног лекара просудити, да ли је неопходно потребна интервенција установе или се може ограничити на писмено давање улупства, б) по наредби инспектора Министарства Народног Здравља и самог Министарства, ц) по нахођењу саме установе, а) за испитивање и сузбијање хроничних епидемија, за рад и надзор по амбулантама, здравстввеним и помоћним станицама и томе слично по распореду, који се мора подносити за сваки месец у напред на одобрење Начелнику хигијенског одељења. Тек по овом одобреном распореду моћи ће лекари путовати. Овај распоред мора се сачинити тако, да се обиђе једна група оближњих места, те да се не одлази и враћа сваки пут на коначно место: б) ако шеф нађе да је потребно обићи једно место, где од дужег времена влада нека епидемија, може тај пут ставити у месечни распоред или уз образложење тражити одобрење од Министарства. Одобрање ће слати Министарство по потреби и телеграфски: ц) по свом нахођењу, у врло хитним и опасним случајевима.

Распоред путовања мора садржати: име и презиме лекара, име и презиме помоћног особља, како ће се путовати (аутом, возом, колима и т. сл.) одстојање у километрима, по каквом послу; колико се остаје на послу.

Распоред путовања по одељењу од стране Министарства достављаће у препису и инспекторима на чијој се територији налазе ради знања.

2 Епидемијски лекари имају право на накнаду путних трошкова:

а) по закону о епидемијским лекарима и то само у случајевима, кад путују у циљу испитивања и сузбијања различитих болести. Кад се користе Државним превозним средствима припада им само дневница. У случају да не употребљују та средства, фактички учињених трошкова без права на километражу. б) по уредби 96 000. у свима осталим случајевима, као при путовањима у циљу организације, обиласка и надзора рада у помоћним станицама, амбулантама ради набавке, конференција и томе сл.

После сваког путовања има се поднети извештај епидемијској устнови, која је сачинила распоред. На рачуну који подноси ради наплате путних трошкова мора се унети да је извештај поднесен.

Из тих извештаја саставља се месечни епидемиолошки извештај.

Уз сваки месечни извештај о раду станица ће подносити и засебан извештај о путовањима са овим рубрикама: име и презиме лица, које је путовало по чијем решењу, по каквом послу, дан одласка и повратка, износ рачуна.“

Са овим наређењем сагласила се је и Главна Контрола на својој општој седници 5. фебруара 1926. г. Бр. 90524. и препоручила Месним Контролама да се по истом управљају при овери рачуна епидемијских лекара.

XXXIII.

Дневничари имају права на накнаду путних трошкова по Уредби ДРБр. 96.000/20. год.

(Објашњење Генералне Дирекције Државног Рачуноводства ДРБр. 153.820 од 19. децембра 1925. год.)

„Према објашњењу Главне Контроле Бр. 17.042/25. год. дневничари имају пуно право, да приликом путовања по државном послу искоришћују сва права, која су им дана по Уредби ДРБр. 96.000/20. год. пошто су и они изрично у истој предвиђени.

Према томе, дневничари имају право на дневницу по тач. 6. Табл. I Уредбе ДРБр. 96 000/20. год. односно њене законодавне измене и допуне ДРБр. 121.400/23. год. а остала права на накнаде по Уредби као и неуказни службеници, т. ј. као званичници по новом закону о чиновницима.“

XXXIV.

Накнада за пренос пртљага из тач. 20. Уредбе Д.Р.Бр. 96.000/20. године

(Објашњење Генералне Дирекције Државног Рачуноводства ДРБр. 5872 од 25. Јануара 1926. године)

Према основном принципу Уредбе ДРБр. 96.000/1920 год. Држава је обавезна, да за пренос намештаја и пртљага накнади стварно учињене трошкове. Стварно учињени трошкови пак могу се доказати само уредним документима. Ово је јасно изражено у тач. 28. 29. и 30. Уредбе ДРБр. 96.000/20. год. Према томе исти услов постоји и за пренос пртљага из тач. 20. и 27. Уредбе ДРБр. 96.000/20.

XXXV.

Распис Главне Контроле

Бр. 70.548 од 2. фебруара 1926. године: да Месни Рачуноиспитачи при смањивању појединих позиција у рачунима о накнади путних и селидбених трошкова, објашњавају свој поступак, зашто не признају или смањују дотичну позицију.

При разматрању рачуна о накнади путних и сеобних трошкова, по којима су Месне Контроле при прегледу и визирану смањивале поједине позиције у рачуну, а неке и сасвим оспоравале примећено је да Месне Контроле при томе не објашњавају свој поступак ни односним законским прописима на коме тај свој поступак заснивају, ни иначе, већ просто прецртавају у рачуну забележену суму, па или ставе другу, ако му што признају, услед чега нити рачунополагач може да тачно изнесе своје оправдање, а нити се овде кад рачун заинтересованог дође пред Главну Контро-

лу, не зна, зашто је која сума смањена или оспорена и да ли су према томе наводи жалиоца оправдани или не.

С тога се препоручује Месним Контролама, да свако оспоравање траженим накнадама мотивишу с позивом на законски пропис код односне позиције поднетог рачуна, у противном, за свако одступање од овога, дотични ће искусити законске последице.

XXXVI.

Накнада подвозних трошкова Управнику стоваришта непрерађених Дувана у Новом Саду.

Управни Одбор Самосталне Монополске Управе на свом 19. састанку држаном 10. фебр. 1926. г под МБр. 2771. по предлогу Управе Државних Монопола од 29. јан. 1926. г. ФБр. 1783 усвојио је учињени предлог и на основу чл. 6. тач. 10. Уредбе о Самосталној Монополској Управи решио: да се Управнику Стоваришта Непрерађених Дувана у Новом Саду одреди месечно на име помоћи по Дин. (300.—) три стотине за издатке које свакодневно чини на име подвозних трошкова од вароши до Стоваришта, пошто је исто удаљено око 3 километра, с тим, да му се ова помоћ има рачунати и издавати од дана одлуке т. ј. од 10. овог месеца па до даље одредбе.

XXXVII.

Дневничари, новопостављени, немају права на путне трошкове за одлазак у место опредељења.

Поводом једног конкретног случаја, где је један новопостављени дневничар, тражио да му се исплате путни и подвозни трошкови до места опредељења у коме је постављен, Главна Контрола на својој општој седници од 26. фебруара 1926. год. Бр. 4384. одлучила је: „да се дневничари постављају по чл. 130. закона о чиновницима и осталим државним службеницима грађанског реда, и као такви они немају права која имају остали државни службеници по поменутом закону.“

XXXVIII.

**Распис Генералне Дирекције Државних Железница
Г.Д.К.О.Бр. 1341 од 12. марта 1926. године, односно давања информација, података и писмених уверења.**

За давање информација, података и писмених уверења, односно потврда у погледу километарских одстојања, возних цена и тарифских ставова приватним странкама и и државним надлештвима, надлежне су у првом реду службене јединице — шефови железничких станица.

У случају да станице не располажу потребним помоћним средствима све ће информације, односно ова уверења давати обласне дирекције државних железница.

Генерална Дирекција Државних Железница таква тражења неће узимати у рад, већ ће их, ако јој буду упућена, слати Обласним Дирекцијама на надлежност.

XXXIX.

Накнада подвозних трошкова управнику и техничком пословођи стоваришта непрерађених дувана у Штипу.

Управни Одбор Самосталне Монополске Управе на свом 39. састанку држаном 26. марта 1926. год. а на основу чл. 6. тач. 10 Уредбе о Самосталној Монополској Управи усвојио је предњи предлог Управника Државних Монопола од 25 III 1926 г. Ф.Бр. 3962 и са изнетих разлога решио: да се Управнику односно вршиоцу дужности у правника и стручном односно техничком пословођи Стоваришта Непрерађених Дувана у Штипу, почев од 1. априла ове године па до даљег решења, издаје и то: првом по 600 — а другом по 500.— дин. месечно на име накнаде за подвозне трошкове, које они свакодневно чине од вароши до Стоваришта и обратно.

XL.

**Наредба Господина Управника Државних Монопола
М.Пр.Бр. 15881 од 5. априла 1926. год. о вршењу прегледа привремених Монополских Стоваришта.**

1. Да на територијама Обласних Монополских Инспектората преглед рада и робе у привременим монопол.

ским стовариштима врше првенствено инспектори тих инспектората.

У колико због већег броја привремених стоваришта не буду могли они то вршити, вршиће инспектори и чиновници Управе Државних Монопола.

2. На територији Србије, Баната, Бачке и Барање и Срема вршиће инспектори Управе Државних Монопола.

3. Предлог за преглед привремених стоваришта подносиће ми Одељење Продаје, водећи при томе рачуна да се ова прегледају најмање два пута годишње.

4. Извештаје о прегледу, како инспектори Обласних Инспектората тако и инспектори — чиновници Управе подносиће у три примерка — Одељењима: Продаје, Административном и Рачуноводства, а инспектори обласних инспектората и своје инспекторату.

5. Пошто се преглед привремених стоваришта има вршити два пута годишње о трошку великозакупца, за чији је рачун привремено стовариште отворено, то ће се у решењима о издатом пуномоћству за преглед увек стављати, да трошкове ими сносити великозакупац, сходно условима о издавању под закуп велико продаје.

Путни трошкови на рачун велико-закупца падају од државног монополског стоваришта, одакле се то привремено стовариште снабдева, а до њега на рачун државни.

Приликом наплате изасланик ће издати формални рачун на примљену суму великозакупцу према уредби о путним и селидбеним трошковима ДРБр. 96.000, а препис истог приложити уз рачун који има наплатити на државној каси за преглед државног стоваришта.

6. Изасланици Управе Државних Монопола и обласних инспектората имају се у свему придржавати Упутства РМБр. 25.000 и РМБр 11.500, као и свих наређења Одељења Продаје и Рачуноводства, упућујући монополске установе и финансијске контроле које рукују привременим стовариштима на тачан и једно-образан рад.

7. Одељење Продаје водиће евиденцију о прегледу — обиласку привремених стоваришта.

Начелник Одељења Продаје реферисаће ми о свакој

извршеној инспекцији о стању како је и код кога стоваришта нађено.

XLI.

Одлука опште седнице Главне Контроле

Бр. 10.359. од 14. јуна 1926. год., о чиновницима који су постављени у надлештва једног места, а у указу им наређено да раде у надлештву, које се налази у другом месту.

Г.Р.С. технички пословођа Стоваришта Непрерађених Дувана у Скопљу решењем Господина Министра Финансија Бр. 3261. од 20. јула 1925. год. постављен је по потреби службе при Стоваришту Непрерађених Дувана у Винковцима, а да буде на раду у Осеку.

Под Бр. 41. од 16. јануара 1926. год. Господин Министар Финансија на основу чл. 234. закона о чиновницима и чл. 68. финансијског закона за 1924/25. год. решио је:

„Да се решење Господина Министра Финансија Бр. 3261. од 20. јула 1925. год. има разумети тако, да је само буџетским распоредом предвиђено, да се г. Р. С. поставља при стоваришту Непрерађених Дувана у Винковцима, а да буде на раду у Осеку, и да према томе нема права ни на какве евентуалне награде, које би у другом случају имао с погледом на чл. 101. закона о чиновницима.

Овим се у толико мења моје пређашње решење под Бр. 3261. од 1925. године“

Главна Контрола којој је био достављен рачун путних и сеобних трошкова г. Р. С. од Скопља до Винковца, и захтев да му се призна дневница за вршење службе у Осеку ван места свога сталног становања, под Бр. 10359. од 14. јуна 1926. год одлучила је:

„Главна Контрола на општој седници од 14. овог месеца размотрила је представку Управе Државних Монопола РМБр. 48.539/25. од 8. фебруара ове год. по спорној визи Месне Контроле по рачуну путних и сеобних трошкова г. Р. С. техничког пословође Стоваришта Непрерађених Дувана у Винковцима — на раду у Осеку и нашла, да је именовани накнадним решењем Господина Министра Финансија

Бр. 41. од 16. I-о. г. постављен за Осек на основу чл. 68. Финансијског Закона за 1924/25. год. према чему није овде случај чл. 101. закона о чиновницима о привременом вршењу службе, већ је Осек стално место службовања г. С. и стога му припада на када сеобних трошкова до тог места.

С тога се предмет враћа Месној Контроли да рачун узме у преглед и поступи по Уредби ДРБр. 96.000/20. год.

XLII.

Која дневница следује за службено пут вање чиновничким приправницима појединих категорија.

(Распис Управе Држ. Моноп. РМБр. 39 827 од 3. авг. 1926. г.)

Управа Државних Монопола под РМБр. 35.608 од 22. јула ове године тражила је од Министарства Финансија извештај о томе:

1.) коју дневницу из таблице I Уредбе ДРБр. 96 000/1920. г. уживају при службеном путовању чиновнички приправници појединих категорија по новом закону о чиновницима и

2.) коју колску класу из таблице II уживају приправници појединих категорија при службеном путу.

На ова питања Министарство Финансија — Генерална Дирекција Државног Рачуноводства је актом ДРБр. 97765. од 27. јула ове год. доставило следеће:

„На питање истакнуто у Вашем акту РМБр. 35608/26. год. Дирекцији је часа одговорити, да чиновницима приправних група II и III категорије по новом закону о чиновницима припада дневница из тач. 5. табл. I Уредбе ДРБр. 96000 од 1920. године и њених измена ДРБр. 121400/23. год. Ово с тога, што чиновници приправних група II и III категорије по новом закону о чиновницима према своје рангу и положају одговарају чиновницима XI чиновничког разреда, односно службеницима који су имали право на дневнице XI чиновног разреда по старим прописима закона о чиновницима, као што се то јасно види из чл. 6. Уредбе о разврставању.

Што се тиче чиновника-приправника IX-групе I категорије по новом закону о чиновницима њима неоспорно припада дневница из тач. 4. таб. I Уредбе ДРБр. 96.000/20.

год. односно њених измена ДРБр. 121400/23. год., а са разлога што они одговарају чиновницима X чиновног разреда по старим законским прописима, као што излази из одредбе чл. 6. Уредбе о разврставању. Па пошто су чиновници X чиновног разреда имали за време службених путовања дневницу из тач. 4. табл. I Уредбе ДРБр. 96.000/20 год. односно ДРБр. 121400/23. год. то је сасвим логично, да ова дневница припада и приправницима IX-групе I категорије по новом закону о чиновницима.

Што се тиче колске класе, службеници приправних група све три категорије имају право на употребу II класе кад путују железницом, а кад путују лађом приправници IX групе I категорије имају право на возњу I кл. а приправници II и III категорије могу употребити само II класу, како је то прописано у тач. 10. табл. II Уредбе ДРБр. 96.000/20. год.“

XLIII

Објашњење Генералне Дирекције Државног Рачуноводства

ДРБр. 105.094 од 5. Августа 1926. год. по коме чиновници I групе II категорије имају права на дневницу из тач. 3. таблице I Уредбе ДРБр. 96.000.

На чињено питање од стране Управе Државних Монопола РМБр. 40.059 од 4. августа 1926. год., која дневница припада за службено путовање чиновницима I. групе II. категорије — који су на положајима шефовским и инспекторским, а пре превођења на нови чиновнички закон имали су систематску плату испод 5.000 — динара, Генерална Дирекција Државног Рачуноводства са ДРБр. 105.094 од 5. августа 1926. год. објаснила је следеће:

„У појединим конкретним случајевима Дирекција је стала на гледиште, да чиновници I. групе II. категорије имају право на дневницу из тач. 3. Табл. I Уредбе ДРБр. 96.000/20. и њених измена ДРБр. 121.400/23. год. и у том смислу слала надлежним Месним Контролама потребна обавештења. Гледиште ових Контрола као и Главне Контроле по овом питању није Дирекцији познато, пошто јој по датим обавештењима до сад није стигла ни једна против-примедба. Пре-

ма томе а саобразно досадањем своје гледишту Дирекција Вас према предњој Вашој представи извештава, да се чиновници II категорије I. групе према своје рангу, положају и службеној функцији имају теретити као виши чиновници, равни са вишим чиновницима са годишњом платом од 5 000. — до 7.000. — динара по старом закону о чиновницима те им према томе без обзира на величину плате пре разврставања треба признати дневницу из тач. 3. Табл. I. Уредбе ДРБр. 96 000 /20. год.

У вези са овим припадало би им право на вожњу I класом на железници или пароброду сходно пропису тач. 10. Табл. 2. под а. (Уредбе ДРБр. 96000/20. године)“.

Распис Министарства Грађевина

Бр. 23.179 од 25. априла 1927. год. (Објашњење Министарства Финансија ДРБр. 109.376 од 16 августа 1926. год. о примени таблице I Уредбе ДРБр. 96.000/20. год.)

„ 1. — Генерално објашњење за примену табел. I Уредбе ДРБр. 96.000/20. год. према новој класификацији чиновника и осталих државних службеника по закону о чиновницима од 31. јула 1923. год. Дирекција није издала. Критеријум за оцену права на висине дневнице за време службених путовања налази се у принципу, истакнутом у чл. 6. Уредбе о разврставању. Према овом критеријуму чиновницима појединих група и категорија по новом закону о чиновницима припада за време службених путовања она дневница, коју су по табели I Уредбе 96.000/20. год. имали чиновници одговарајућих чинов. разреда, из којих су преведени и распоређени по новом закону о чиновницима. Саобразно томе Дирекција је давала потребна објашњења само на тражење појединих надлештава или у случајевима спора између подносиоца рачуна и надлежних Месних Контрола. У колико Месне Контроле нису усвојиле гледиште ове Дирекције, поступљено је по чл. 26. тач. 12. односно чл. 59. тач. 1. Закона о Главној Контроли.

Према томе Главна Контрола је питање о праву на висину дневнице ценила у сваком конкретном случају а поводом спорова, који су се појављивали између Месних Контрола и подносиоца рачуна, те дакле не постоји никаква

генерална сагласност Главне Контроле на тумачење Уредбе ДРБр. 96.000/20. год. у погледу примене Табел. I. пошто, као што је напред речено, не постоји ниједно такво генерално тумачење.

2. — Дирекција налази, да би Министарство могло издати подручним органима потребна упуства ради једнообразне примене Табл. I. Уредбе ДРБр. 96.000/20. г. у колико надлежне Месне Контроле не буду поступиле по тим упуствима, Дирекција ће као и до сада, тражити измену визе у смислу чл. 26. тач. 12. односно чл. 59. тач. 1. Закона о Главној Контроли.

3. — Саобразно принципу истакнутом у чл. 6. Уредбе о разврставању табл. I. Уредбе ДРБр. 96.000/20. год. имала би се овако применити; а) чиновницима I. категорије I, II, III и IV групе припадала би дневница из ст. 2.; б) чиновницима прве категорије V и VI групе и II категорије I групе дневница из ст. 3.; д) чиновницима I. категорије VII, VIII и IX групе, II категорије II, III и IV групе и III категорије I, II и III групе дневница из ст. 4. и г) чиновницима приправницима II категорије V групе и III категорије IV група дневница из ст. 5. Табеле I. Уредбе ДРБр. 96.000/20. год. Званичници и дневничари имали би дневницу из става б. а служитељи из ст. 7. табел. I Уредбе.

XLV.

Одлука Главне Контроле

Бр. 106.514 од 31. децембра 1926. год.

Месна Контрола при Управи Државних Монопола оспорила је километражу инжињерима Управе Државних Монопола за доласке на посао из Улциња на Загојско Блато и натраг, и Главна Контрола којој је достављен оспорени рачун инжињера г. Д. И. у својој општој седници од 21. јануара 1927. год. одлучила је:

„Главна Контрола узела је у оцену путни рачун инжињера Управе Државних Монопола г. Драгутина Илића за службени пут на радовима око премера и откупа земљишта за подизање Солане у Улцицу, као и примедбу Месне

Контроле при Управи Државних Монопола којом је подносиоцу рачуна оспорила право на километражу за доласке на посао из Улциња на Загојско Блато и натраг сходно чл. 8. Уредбе ДРБр. 96.000/20. па је нашла, да овде није случај тач. 8. Уредбе ДРБр. 96.000/20. год. и да се ово не може сматрати као путовање по терену због чега се право на накнаду ових трошкова не може оспорити.“

Препоручује се Месној Контроли да своју визу саобрази овој одлуци.

XLVI.

Чиновницима III групе III категорије попада дневница из тач. 4. табл. I Уредбе ДРБр. 96.000/20. године.

(Објашњење Генералне Дирекције Државног Рачуноводства ДРБр. 2650 од 26. јануара 1927. године.

Поводом питања, истакнутог у предњем акту Дирекцији је част доставити следеће обавештење:

1.) Чиновницима III групу III категорије по новом закону о чиновницима припада дневница из тач. 4. Табл. I. Уредбе ДРБр 96.000/20. год. са разлога што су према чл. 6. Уредбе о разврставању у III групе III категорије приликом превођења на нов закон о чиновницима распоређени чиновници X и XI чиновног разреда који су за време службених путовања имали дневницу из тач. 4. Табл. I Уредбе ДРБр. 96.000/20. године.

2.) Према тач. 10. табл. 2. Уредбе ДРБр. 96.000/20. г. став б) и в) чиновницима свих група III категорије припада на службеном путу II класа железницом са разлога, што им припада она дневница, коју су имали службеници набројани у тач. 4. и 5. Табл. I. Уредбе ДРБр. 96.000/20 год.

3.) Што се тиче километраже, она према ставу V законодавних измена ДРБр. 121.400/23. год. износи за све групе III категорије по 6.— динара од километра.

XLVII.

Објашњење Генералне Дирекције Државног Рачуноводства

Д.Р.Бр. 67914/27. о тумачењу тач. 21. под. в. Уредбе Д. Р.Бр. 96.000/20. год.

На питање једне Месне Контроле шта се има подра-

зумевати под изразом „ствари — покућанство“ у тач. 21. под в. Уредбе 96.000/20. год. Генерална Дирекција Државног Рачуноводства актом Д.Р.Бр. 67914/27. дала је следеће објашњење:

„Да се под покућанством, за чији превоз државном службенику припада накнада трошкова по одредби тач. 21. став в. Уредбе Д.Р.Бр. 96.000/20. год. има разумети само покућанство у ужем смислу те речи, дакле ствари од трајније вредности које су неопходно потребне за становање и вођење домаћег живота. Према томе потрошне ствари, као што су дрва, животне намирнице, домаћа стока и живина и томе слично, које служе за подмирење пролазних или повремених потреба и које се могу и квалитативно и квантитативно обновити под истим условима и у новом месту, у које се службеник сели, не могу се сматрати као покућанство, то се право на накнаду трошкова за пренос и оваквих ствари има оспорити.

Пошто се Главна Контрола на општој седници од 24. јуна 1927. год. сагласила са овим гледнштем Генералне Дирекције Државног Рачуноводства, то се предње доставља Месној Контроли, ради знања и управљања с тим, да је Месна Контрола приликом прегледа сеобних рачуна дужна тражити од подносиоца рачуна поименични списак пресељених ствари, ако се из товарног листа или других докумената не види, које је ствари пренео, и признати накнаду само за оне ствари за које је према горњем објашњењу Генералне Дирекције Државног Рачуноводства држава дужна да да накнаду.“

XLVIII.

Путовање благајника монопол. стоваришта ради предаје прихода месним поштама

(Одобрење Господина Управника Државних Монопола Р.М.Бр. 7031. од 7. фебруара 1927. године)

Распис РМБр. 6584 од 9.-II-1924. год наређено је свима Монополским Стовариштима да сав свој вишак прихода предају месним поштама на чековни рачун Управе Државних Монопола.

Како поједина монополска Стоваришта немају поште у месту — где је седиште Стоваришта — већ морају приход носити и предавати оближњим поштама, које су удаљене више километара, то

О Д О Б Р А В А М :

Да благајници оваквих Стоваришта или њихови заступници, који путују ради предаје новца, подносе рачуне путних трошкова по прописима Уредбе ДРБр. 96.000/20. г.

Благајнику Монополског Стоваришта у Кусјаку, који новац мора предавати пошти у Неготину, одобравам да собом може водити и по једног наоружаног спроводника ради заштите.

XLIX.

Распис Главне Контроле Бр. 45.694/26 од 29. априла 1927. год. о оверавању рачуна путних трошкова.

Поводом примедбе једне Месне Контроле да рачуне путних трошкова не може визирати пре но што исте надлежна административна власт не прегледа у смислу одлуке Главне Контроле Бр. 3144 од 23. фебруара 1926. г. Главна Контрола на својој општој седници донела је следеће објашњење своје одлуке Бр. 3144 од 24. фебруара 1926. год.

Распис Главне Контроле Бр. 3144 од 24. II 1926. г. има се разумети тако, да је административни орган т.ј. онај старешина који оверава рачун, дужан стављајући на рачуну оверу тим самим потврдити, да је рачун и по садржини састављен по прописима закона. На тај начин Месна Контрола прегледајући рачун мора имати пред собом и примедбе органа који је оверио рачун, како би се избегло да поједине старешине по датој визи Месне Контроле врше у налозима за исплату или чак и на самом рачуну измене.

Преглед Месне Контроле дакле има да дође после прегледа онога који оверава рачун, и она има при прегледу једновремено да цени како уредност поднетог рачуна тако и рад администрације у погледу примене закона. У случају неслагања законом је предвиђена процедура по којој ће Главна Контрола на захтев ресорног Министра ценити.

Доставља се предње објашњење Месној Контроли у вези расписа Контроле Бр. 3144/26, ради знања и управљања.

L.

Одлука опште седнице Гл. Контроле од 29-XI 1927 год. Бр. 100.339 да комесару Господина Министра Финансија при Управи Државних Монопола за службена путовања припада дневница предвиђена под бр. 2. таблице I Уредбе ДРБр. 96.000/920.

Одлуком Управног Одбора Самосталне Монополске Управе М.Бр. 18.126 од 23. децембра 1922 год. и решења Господина Министра Финансија Бр. 92. од 13. јануара 1923 год. одређена је дневница Комесару Господина Министра Финансија при Управи Државних Монопола кад путује службеним послом у земљи по струци монополској 150.— динара дневно, с правом употребе воза експреса и вагона ли, као и попутнине по поднетом рачуну.

Месна Контрола при Управи Државних Монопола није хтела да призна дневницу од 150.— дин. Комесару г.М.Д. већ је рачун оспорила и доставила Главној Контроли на решење, и Главна Контрола у својој општој седници од 29. новембра 1927. год. Бр. 100.339. одлучила је:

„По представци те Контроле Бр. 1790/27. Главна Контрола узела је у оцену питање накнаде путних трошкова по приложеном рачуну М. Д., комесара Министарства Финансија при Управи Државних Монопола, за извршено службено путовање Београд—Рогашка Слатина и обратно, и одлучила, да та Контрола узме приложени рачун у преглед, и призна подносиоцу рачуна дневницу под ред. Бр. 2. таблице I Уредбе ДРБр: 96.000/20. год.

Лич. бр.
37694